

ните зефири вече може да получи само отрицателен знак. Защото емблемен признак на фигурата, пускащ в ход пораждащата матрица, е *закритостта*. Всякакъв вид докосвания с положителен знак – животворно-стоплящи, приласкаващи, еротично-възбуждащи и пр. се осмислят като физически и психологически невъзможни. Матрицата съдържа латентната готовност да интензифицира, умножи, разрои тези състояния на зачеркнати докосвания, на не-докосвания. В този контекст „преплетен бурен“ активизира предикациите „задушаване“, „тъмнина“, „затътеност“, „самота“, „изоставеност“, „анемичност“, „прекъснат живот“, „потайност“ и пр.

Стремежът да бъдат артикулирани и разгънати тези значения (да бъде освободена енергията им) поражда лирическия сюжет на стихотворението „Теменуги“:

Вас слънце ви не вижда – лъх,
зефирен лъх, ви че допира;
сред тръни, скромни и без дъх,
дори пчела ви не намира –
печални, бледни теменуги.

Печални чакате ръка,
сънувате и пръсти нежни.
Напразно чакате! . . . Така,
в надежда тихо безнадеждни,
вий мрете – болни теменуги.

Вий мрете – в храсти и бодил
от първи ден чела навели...
Желания в-живот немил,
мечти неволни и несмели –
вий чезнете едни след други

О бледни, болни теменуги!

„Теменуги“ е доказателство за това как една творба може